

Mahmud Kemal ile tanışan Karagöz, İbnülem'in sesini beğenmesi ve evine davet etmesi üzerine onun Beyazıt'taki köşkünde düzenlenen meşklere katılmaya özen göstermiştir. Diyanet İşleri Başkanlığı'nda görevli olduğu yıllarda çevresinde bulunanlara mûsiki dersleri vermiş, din görevlilerinin kendilerini geliştirmesi hususunda katkılarda bulunmuştur. Klasik tavra sahip bir ses icracılığının yanı sıra iyi bir bendirzen olarak da tanınmıştır. Güçlü bir hâfızası vardı; bir oturuşta bendir vurarak 100'ün üzerinde ilâhiyi ezberden okuduğu söylenir. Ankara'da dinî mûsikinin canlanmasına yardımcı olmuş, topluluklar kurarak yurt içi ve yurt dışında konserler vermiştir. Türkiye Radyo ve Televizyon Kurumu'ndaki dinî yayınlar çerçevesinde yapılan programlara katılmış ve Ankara Radyosu'nda ilk tasavvuf mûsikisi korusunu kurmuştur. 1976 ve 1980 yıllarında konser için Almanya'ya giden Karagöz, Gazi Üniversitesi Türk Sanat Müziği Korusu çalışmalarına da katkı sağlamıştır.

Hocası Sadettin Kaynak'ın tavrı seziilen bestelerinin büyük bir kısmı ilâhi formundadır. Elli ilâhi, bir nefes, beş şarkı, dört çocuk şarkısı, bir marş, bir köçekçe, bir saz eserinden meydana gelen altmış üç bestesi tesbit edilmiştir. Besteleri için, "Ben besteledim, bana bestelettiler" derdi. İlâhilerinden on kadarı TRT repertuarında kayıtlıdır. Dillerden düşmeyen, "Sordum sarı çiçeğe annen baban var mıdır?" mısraıyla başlayan segâh ilâhinin yanı sıra, "Hak'tan inen şerbeti içtik elhamdülillâh" mısraıyla başlayan hüseyinî; "İlim ilim bilmehtir", "Saf saf gelenler" ve "Sevgi baht olmuş ezelden bize" mısralarıyla başlayan rast; "Gel seninle gidelim, yürü Mevlâ'ya Mevlâ'ya" mısraıyla başlayan sabâ; "Bu dünyadan gider olduk" mısraıyla başlayan segâh ilâhileri onun çok sevilen eserlerinden bazılarıdır. Kimseyi incitmeyen, cömert, hoşsohbet ve nüktedan kişiliğiyle tanınan Tahir Karagöz birçok talebe yetiştirmiştir. Bunlar arasında İsmail Coşar, İlhan Tok, Süleyman Arabulan, Ali Toprak, Ekrem Vural ve Muzaffer Şenduran özellikle belirtilmelidir.

BİBLİYOGRAFYA :

İlhan Şen, *Bestekâr Tahir Karagöz Hayatı ve Eserleri Hakkında Bir Çalışma* (yüksek lisans tezi, 2011), MÜ Sosyal Bilimler Enstitüsü; Ramazan Alparslan, *İstanbul Ehl-i Kur'an ve Mevlîthanları ve Bu Nesli Yetiştirenler*, İstanbul 2014, s. 73-74; Gültekin Oransay, "Yayınlanmış Türk Din Müsiki Sözlü Anıtlarının Ezgileyicileri", *AÜ İlâhiyat Fakültesi İslâm İlimleri Enstitüsü Dergisi*, III, Ankara 1977, s. 202.



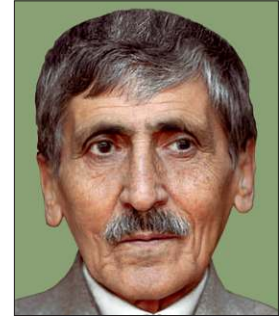
NURİ ÖZCAN

KARAKOÇ, Abdürrahim (1932-2012)

Sosyal içerikli taşlamaları
ve aşk şiirleriyle tanınan halk şairi.

Kahramanmaraş'a bağlı Elbistan ilçesinin Celâ köyünde (1991'de ilçe olan Ekinözü) doğdu. Günümüz şair ve yazarlarından Bahattin Karakoç'un kardeşidir. Babası çiftçilikle uğraşan, hece vezniyle halk şairleri tarzında şiirler de yazan Ümmet Efendi, annesi Fadime Hanım'dır. Abdürrahim ilkokuldan sonra imkânsızlıklar yüzünden öğrenimine devam edemedi. Bir süre köyünde marangozluk ve çiftçilik yaptı. Ekinözü belde olunca 1958'de muhasebeci olarak belediyede görev aldı. 1981 yılının Mart ayında emekliye ayrılincaya kadar bu görevini sürdürdü. Ardından Ankara'ya yerleşti. Burada şiir çalışmaları yanında bazı gazete ve dergilerde köşe yazarlığı yaptı. 7 Haziran 2012 tarihinde öldü ve Ankara'da Bağlum Mezarlığı'nda Şeyh Abdülhakim Arvâsî Türbesi'nin yanına defnedildi.

Şiir zevkini Balcı Fakı diye tanınan ve halk şiirleri söyleyen dedesi Mehmet Efendi ile babası Ümmet Efendi'den alan Karakoç, Türk halk şiiri geleneğine sahip bir ortamda büyümüş, küçük yaşlardan itibaren şiir yazmaya başlamış, ilk şiirleri 1955'te Elbistan'da çıkan *Engizek* gazetesinde yayımlanmıştır. Halk şiirinin tükendiği, tıkanıp yerde şiirini yeni hayallerle oluşturarak saz çalmadığı halde âşık tarzı Türk şiirinde âdeti yenilikler yapmıştır. Bilhassa "Hasan'a Mektuplar" adını taşıyan ve birbirinin devamı olan yirmi iki şiirinden meydana gelen eseri (İzmir 1965) Karakoç'un tanınmasında etkili olmuştur. Daha sonra beş şiirden oluşan "Hasan'dan Gelen Mektup", sekiz şiirden oluşan "Haberler Bülteni", yedi şiirden oluşan "Vatandaş Türküsü", beş şiirden oluşan "Masal" Karakoç'un şöhretini sağlamıştır. Köyde doğup büyümesi, memuriyet hayatını burada geçirmesi Karakoç'un köyü ve köylüyü yakından tanımasına vesile olmuş, onların duygu ve düşüncelerini, köy ve köylü gerçeğini şiirlerinde yansıtmaya çalışmış, özellikle "Hasan'a Mektuplar"da elli yıl önceki Anadolu'da köy ve köylü gerçeğini bütün çıplaklığıyla dile getirmiştir. Bu arada Anadolu insanının hastahane ve mahkeme kapılarında karşılaştığı zorlukları, çektiği sıkıntıları, siyasetçilerin vaatlerini yerine getirmeyip vatandaşı aldatmasını insanı derinden sarsan yergi ve öfke duygularıyla dile getirmiştir.



Abdürrahim
Karakoç

Hemen bütün şiirlerinde âhengi aliterasyon ve asonanslarla sağlayan Karakoç'un şiirlerinde toplumsal bozuklukların dile getirilmesi yanında temiz vicdanları yücelten, çirkinliğe, bayağılığa, hainliğe isyan eden İslâmî / hamâsî bir anlayış ve eda görülür. İnsanın kul olma özelliğine, köküne, geleneklerine ve millet olma ideallerine bağlı samimi bir duyarlılık onun şiirini ören diğer önemli temalardır. Özellikle vatan sevgisi ve aşk temalı şiirleri büyük ilgi görmüş, 100'e yakın şiiri türkü ve şarkı olarak bestelenmiştir. Bunların içinde, "Yâr deyince kalem elden düşüyor / Gözlerim görmüyor aklım şaşıyor / Lambada titreyen alev üşüyor / Aşk kâğıda yazılmıyor Mihriban" dörtlüğünün de yer aldığı "Mihriban / Aşk" şiiri türkü olarak, "Kör dünyanın göbeğine / Hak yol İslâm yazacağız" gibi şiirleri de marş olarak çok söylenmiştir. Bilhassa üniversite gençliği tarafından ilgi gören ve ezberlenen, siyasal ve toplumsal bozuklukların dile getirildiği şiirlerinden dolayı Karakoç hakkında onlarca dava açılmış, ancak tamamından aklanmıştır. Şiirleri *Fedai*, *Devlet*, *Töre*, *Bizim Ocak* dergileriyle kendisinin çıkardığı *Yeni Ufuk* gazetesinde, ayrıca *Yeni Düşünce*, *Yeni Hafta* ve *Gündüz* gazetelerinde yayımlanmıştır. *Gündüz* ve *Yeni Akit* gazetelerinde köşe yazarlığı yapmış, *Doğuş Edebiyatı*'nın 20. (Kasım 1983) ve *Genç Kardelen*'in 9. (1998) sayısı "Abdürrahim Karakoç Özel Sayısı" olarak yayımlanmıştır. Karakoç hakkında biri Ankara Gazi Üniversitesi'nde, diğeri Kafkas Üniversitesi'nde olmak üzere iki yüksek lisans tezi hazırlanmıştır (bk. bibl.).

Eserleri. Şiir: *Hasan'a Mektuplar -I-* (İzmir 1965), *Hasan'a Mektuplar -II-* *Haberler Bülteni* (Ankara 1969), *El Kulakta* (Ankara 1969), *Vur Emri* (İstanbul 1975), *Kan Yazısı* (Ankara 1978), *Suları İslatamadım* (Ankara 1983), *Dosta Doğru* (Ankara 1984), *Beşinci Mevsim* (Ankara 1987), *Gökçekimi* (Ankara 1991), *Akıl Karaya Vurdu* (Ankara 2000), *Gerdanlık I* (Ankara 2000), *Gerdanlık II* (Ankara 2000).

Mahmud Kemal ile tanışan Karagöz, İbnülem'in sesini beğenmesi ve evine davet etmesi üzerine onun Beyazıt'taki köşkünde düzenlenen meşklere katılmaya özen göstermiştir. Diyanet İşleri Başkanlığı'nda görevli olduğu yıllarda çevresinde bulunanlara mûsiki dersleri vermiş, din görevlilerinin kendilerini geliştirmesi hususunda katkılarda bulunmuştur. Klasik tavra sahip bir ses icracılığının yanı sıra iyi bir bendirzen olarak da tanınmıştır. Güçlü bir hâfızası vardı; bir oturuşta bendir vurarak 100'ün üzerinde ilâhiyi ezberden okuduğu söylenir. Ankara'da dinî mûsikinin canlanmasına yardımcı olmuş, topluluklar kurarak yurt içi ve yurt dışında konserler vermiştir. Türkiye Radyo ve Televizyon Kurumu'ndaki dinî yayınlar çerçevesinde yapılan programlara katılmış ve Ankara Radyosu'nda ilk tasavvuf mûsikisi korusunu kurmuştur. 1976 ve 1980 yıllarında konser için Almanya'ya giden Karagöz, Gazi Üniversitesi Türk Sanat Müziği Korusu çalışmalarına da katkı sağlamıştır.

Hocası Sadettin Kaynak'ın tavrı seziilen bestelerinin büyük bir kısmı ilâhi formundadır. Elli ilâhi, bir nefes, beş şarkı, dört çocuk şarkısı, bir marş, bir köçekçe, bir saz eserinden meydana gelen altmış üç bestesi tesbit edilmiştir. Besteleri için, "Ben besteledim, bana bestelettiler" derdi. İlâhilerinden on kadarı TRT repertuarında kayıtlıdır. Dillerden düşmeyen, "Sordum sarı çiçeğe annen baban var mıdır?" mısraıyla başlayan segâh ilâhinin yanı sıra, "Hak'tan inen şerbeti içtik elhamdülillâh" mısraıyla başlayan hüseyinî; "İlim ilim bilmehtir", "Saf saf gelenler" ve "Sevgi baht olmuş ezelden bize" mısralarıyla başlayan rast; "Gel seninle gidelim, yürü Mevlâ'ya Mevlâ'ya" mısraıyla başlayan sabâ; "Bu dünyadan gider olduk" mısraıyla başlayan segâh ilâhileri onun çok sevilen eserlerinden bazılarıdır. Kimseyi incitmeyen, cömert, hoşsohbet ve nüktedan kişiliğiyle tanınan Tahir Karagöz birçok talebe yetiştirmiştir. Bunlar arasında İsmail Coşar, İlhan Tok, Süleyman Arabulan, Ali Toprak, Ekrem Vural ve Muzaffer Şenduran özellikle belirtilmelidir.

BİBLİYOGRAFYA :

İlhan Şen, *Bestekâr Tahir Karagöz Hayatı ve Eserleri Hakkında Bir Çalışma* (yüksek lisans tezi, 2011), MÜ Sosyal Bilimler Enstitüsü; Ramazan Alparslan, *İstanbul Ehl-i Kur'an ve Mevlîthanları ve Bu Nesli Yetiştirenler*, İstanbul 2014, s. 73-74; Gültekin Oransay, "Yayınlanmış Türk Din Müsiki Sözlü Anıtlarının Ezgiyicileri", *AÜ İlâhiyat Fakültesi İslâm İlimleri Enstitüsü Dergisi*, III, Ankara 1977, s. 202.



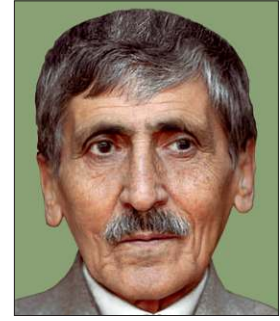
NURİ ÖZCAN

KARAKOÇ, Abdürrahim (1932-2012)

Sosyal içerikli taşlamaları
ve aşk şiirleriyle tanınan halk şairi.

Kahramanmaraş'a bağlı Elbistan ilçesi-nin Celâ köyünde (1991'de ilçe olan Ekinözü) doğdu. Günümüz şair ve yazarlarından Bahattin Karakoç'un kardeşidir. Babası çiftçilikle uğraşan, hece vezniyle halk şairleri tarzında şiirler de yazan Ümmet Efendi, annesi Fadime Hanım'dır. Abdürrahim ilkokuldan sonra imkânsızlıklar yüzünden öğrenimine devam edemedi. Bir süre köyünde marangozluk ve çiftçilik yaptı. Ekinözü belde olunca 1958'de muhasebeci olarak belediyede görev aldı. 1981 yılının Mart ayında emekliye ayrılıncaya kadar bu görevini sürdürdü. Ardından Ankara'ya yerleşti. Burada şiir çalışmaları yanında bazı gazete ve dergilerde köşe yazarlığı yaptı. 7 Haziran 2012 tarihinde öldü ve Ankara'da Bağlum Mezarlığı'nda Şeyh Abdülhakim Arvâsî Türbesi'nin yanına defnedildi.

Şiir zevkini Balcı Fakı diye tanınan ve halk şiirleri söyleyen dedesi Mehmet Efendi ile babası Ümmet Efendi'den alan Karakoç, Türk halk şiiri geleneğine sahip bir ortamda büyümüş, küçük yaşlardan itibaren şiir yazmaya başlamış, ilk şiirleri 1955'te Elbistan'da çıkan *Engizek* gazetesinde yayımlanmıştır. Halk şiirinin tükendiği, tıkanıp yerde şiirini yeni hayallerle oluşturarak saz çalmadığı halde âşık tarzı Türk şiirinde âdeti yenilikler yapmıştır. Bilhassa "Hasan'a Mektuplar" adını taşıyan ve birbirinin devamı olan yirmi iki şiirinden meydana gelen eseri (İzmir 1965) Karakoç'un tanınmasında etkili olmuştur. Daha sonra beş şiirden oluşan "Hasan'dan Gelen Mektup", sekiz şiirden oluşan "Haberler Bülteni", yedi şiirden oluşan "Vatan-daş Türküsü", beş şiirden oluşan "Masal" Karakoç'un şöhretini sağlamıştır. Köyde doğup büyümesi, memuriyet hayatını burada geçirmesi Karakoç'un köyü ve köylüyü yakından tanımasına vesile olmuş, onların duygu ve düşüncelerini, köy ve köylü gerçeğini şiirlerinde yansıtmaya çalışmış, özellikle "Hasan'a Mektuplar"da elli yıl önceki Anadolu'da köy ve köylü gerçeğini bütün çıplaklığıyla dile getirmiştir. Bu arada Anadolu insanının hastahane ve mahkeme kapılarında karşılaştığı zorlukları, çektiği sıkıntıları, siyasetçilerin vaatlerini yerine getirmeyip vatandaşları aldatmasını insanı derinden sarsan yergi ve öfke duygularıyla dile getirmiştir.



Abdürrahim
Karakoç

Hemen bütün şiirlerinde âhengi aliterasyon ve asonanslarla sağlayan Karakoç'un şiirlerinde toplumsal bozuklukların dile getirilmesi yanında temiz vicdanları yücelten, çirkinliğe, bayağılığa, hainliğe isyan eden İslâmî / hamâsî bir anlayış ve eda görülür. İnsanın kul olma özelliğine, köküne, geleneklerine ve millet olma ideallerine bağlı samimi bir duyarlılık onun şiirini ören diğer önemli temalardır. Özellikle vatan sevgisi ve aşk temalı şiirleri büyük ilgi görmüş, 100'e yakın şiiri türkü ve şarkı olarak bestelenmiştir. Bunların içinde, "Yâr deyince kalem elden düşüyor / Gözlerim görmüyor aklım şaşıyor / Lambada titreyen alev üşüyor / Aşk kâğıda yazılmıyor Mihriban" dördlüğünün de yer aldığı "Mihriban / Aşk" şiiri türkü olarak, "Kör dünyanın göbeğine / Hak yol İslâm yazacağız" gibi şiirleri de marş olarak çok söylenmiştir. Bilhassa üniversite gençliği tarafından ilgi gören ve ezberlenen, siyasal ve toplumsal bozuklukların dile getirildiği şiirlerinden dolayı Karakoç hakkında onlarca dava açılmış, ancak tamamından aklanmıştır. Şiirleri *Fedai*, *Devlet*, *Töre*, *Bizim Ocak* dergileriyle kendisinin çıkardığı *Yeni Ufuk* gazetesinde, ayrıca *Yeni Düşünce*, *Yeni Hafta* ve *Gündüz* gazetelerinde yayımlanmıştır. *Gündüz* ve *Yeni Akit* gazetelerinde köşe yazarlığı yapmış, *Doğuş Edebiyatı*'nın 20. (Kasım 1983) ve *Genç Kardelen*'in 9. (1998) sayısı "Abdürrahim Karakoç Özel Sayısı" olarak yayımlanmıştır. Karakoç hakkında biri Ankara Gazi Üniversitesi'nde, diğeri Kafkas Üniversitesi'nde olmak üzere iki yüksek lisans tezi hazırlanmıştır (bk. bibl.).

Eserleri. Şiir: *Hasan'a Mektuplar -I-* (İzmir 1965), *Hasan'a Mektuplar -II-* *Haberler Bülteni* (Ankara 1969), *El Kulakta* (Ankara 1969), *Vur Emri* (İstanbul 1975), *Kan Yazısı* (Ankara 1978), *Suları İslatamadım* (Ankara 1983), *Dosta Doğru* (Ankara 1984), *Beşinci Mevsim* (Ankara 1987), *Gökçekimi* (Ankara 1991), *Akıl Karaya Vurdu* (Ankara 2000), *Gerdanlık I* (Ankara 2000), *Gerdanlık II* (Ankara 2000).

ra 2000), *Parmak İzi* (Ankara 2002), *Yaşaklı Rüyalar* (Ankara 2005), *Gerdanlık III* (Ankara 2005), *Barış Çağırısı* (Ankara 2009), *Düşünce Yazıları* (deneme) (Ankara 1990), *Çobandan Mektuplar* (Ankara 1996). Karakoç'un bazı şiirleri *Mehriban / Goşgular* adıyla Türkmence'ye aktarılmıştır (Aşkabat 1996).

BİBLİYOGRAFYA :

Gülsüm Saldere, *Abdurrahim Karakoç'un Lirik Şiirlerinde Kelime Dünyası* (yüksek lisans tezi, 2001), Gazi Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü; Ramazan Korkmaz v.dğr., *Yeni Türk Edebiyatı El Kitabı: 1839-2000*, Ankara 2005, s. 300; Ahmet Kabaklı, *Türk Edebiyatı*, İstanbul 2006, IV, 844-850; Sadık Tural, *Zamanın Elinden Tutmak*, Ankara 2006, s. 131-143; Mehtap Filiz, *Abdurrahim Karakoç'un Şiirlerinin Tematik Açısından İncelenmesi* (yüksek lisans tezi, 2010), Kafkas Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü; a.mlf., "Abdurrahim Karakoç ile Dünümüz, Bugünümüz ve Gelecek Üzerine Bir Hâl Tercümesi", *Dil ve Edebiyat*, sy. 44, İstanbul 2012, s. 56-62; a.mlf., "Mehriban'la Büyüyen Bir Nesilden Kartal Kanadıyla Gökleri Biçen Abdurrahim Karakoç'a", a.e., s. 64-69; Nail Tan, "Şair, Yazar Abdurrahim Karakoç", *Tdl.*, sy. 726 (2012), s. 473-475; Bahtiyar Aslan, "Aşk ve Hiciv Kavşağında Bir Şair: Abdurrahim Karakoç", *Asım*, sy. 2, İstanbul, ts., s. 36-37; "Karakoç, Abdurrahim", *TDEA*, V, 179.



NURETTİN ALBAYRAK

KARAKORUM

Moğolistan'da iki tarihi şehir.

"Kara kaya, kara taş yığını" anlamına gelir. Karakorum (Moğolca *Harahorim*) adını taşıyan şehirlerden biri Uygur Hükümdarı Böğü Kağan (759-779) tarafından Orhon nehrinin sol kıyısında Ügeynor gölünün güneydoğusunda kurulmuştur. Kaynaklarda umumiyetle Ordubalık, bazan da Mubalık adıyla anılan şehir Uygur Devleti'nin yıkılmasıyla birlikte terk edilmiş ve X. yüzyılda tamamen harabe haline gelmiştir. Aynı adı taşıyan iki şehirden kısa ömürlü olanı, dolayısıyla hakkında daha az bilgi bulunanı bu şehirdir. Günümüzde şehirden geriye sur kalıntıları ile bazı binalara ait temeller kalmıştır. Karakorum adını taşıyan ikinci şehir ise Cengiz Han tarafından 1220'de Orhon nehrinin sağ kıyısında ilk şehrin güneyinde

kurulmuştur. İnşası Ögedey Han zamanında 1234 yılında tamamlanan şehrin etrafı ertesi yıl surlarla çevrilmiş, bir de saray inşa edilmiştir. Moğol İmparatorluğu'nun başşehri olan Karakorum devrin kaynaklarında zaman zaman Ordubalık resmî adıyla zikredilmiştir (Cüveynî, I, 192).

Karakorum'u ziyaret eden Atâ Melik Cüveynî, Wilhelm von Rubruk ve Plano Carpini gibi seyyah ve tarihçilerin verdiği bilgiler şehrin XIII. yüzyılın ortalarındaki durumunu göstermesi bakımından önemlidir. Büyük Han'ın huzuruna çıkan Fransisken keşişi Plano Carpini (ö. 1252) Karakorum'u Moğolistan'da bulunan yeğâne şehir olarak tasvir eder (*Moğol Tarihi ve Seyahatnâme*, s. 26). Karakorum'a sonuncusu 1252-1253'te olmak üzere üç defa seyahat eden Cüveynî şehre Çin'den, müslüman ülkelerinden meslek sahiplerinin getirildiğini ve bölgede ziraata başlandığını belirtir (*Tarih-i Cihângüşâ*, I, 192). Şehri 1254'te ziyaret eden Rubruk'un verdiği bilgilerden anlaşıldığına göre şehir etnik ve dinî açıdan oldukça kozmopolit bir yapıdaydı. Birçok din ve inanca mensup insanların yanı sıra yaşadığı şehirdeki başlıca dinî grupları Yamanistler, Budistler, Maniheiztler, müslümanlar ve hristiyanlar oluşturmaktaydı. Şehirde on iki Budist mâbedi, iki cami ve bir Nestûrî kilisesi mevcuttu. Dört kısımdan meydana gelen Karakorum'da önemli miktarda Çinli ve müslüman zanaatkârla tüccar vardı (Rubruk, s. 111). İki kıışanın bulunduğu şehrin etrafı kerpiç surlarla çevriliydi ve hanın sarayı da hemen şehrin dışında yer almaktaydı. Mengü (Möngke) Kağan zamanında (1251-1259) Karakorum'un yerleşim alanı genişletildi ve büyük Budist tapınakları inşa edildi.

Mengü Kağan'ın halefi Kubilay Han (1260-1294) Moğol İmparatorluğu'nun başkentini Şangdu / Hanbalık (Çin kaynaklarında Ta-tu, bugünkü Pekin) şehrine nakletti. Kubilay'a isyan eden kardeşi Arıkboğa (Arık Buka) aynı yıl Karakorum'a hâkim olduysa da şehir Kubilay tarafından şiddetli bir muhasaradan sonra geri alındı. İmparatorluğu Çin'den yöneten Kubilay



Karakorum ören yerinde kaplumbağa şeklindeki taş kaide-lerden biri

Han ve halefleri döneminde siyasî önemini kaybeden Karakorum bu devirde Moğol valilerinin idare merkezi durumundaydı. 1277'de bir ara Ögedey'in torunu Kaydu Kağan'ın egemenliğine girdi ve XIV. yüzyıl başlarında yeniden canlanarak doğu yönünde genişledi. 1368'de Çin'de Moğol hâkimiyetinin sona ermesinin ardından Biligtü Kağan, Karakorum'u yeniden başşehir haline getirdi. 1388'de Ksuda kumandasındaki Ming ordusu tarafından yağmalanan şehri XVI. yüzyılda Mengü Dayan Han bir defa daha başkent yaptı. Ancak bu durum şehrin çöküşünü önlemedi. Sonraki dönemlerde Börçigin ve Oyrat kavimleri arasında el değiştirdi ve zamanla tamamen terk edildi.

Karakorum'un harabeleri 1889'da Nikolay M. Yadrintsev ve A. M. Pozdneev tarafından keşfedildi. F. Wilhelm Radloff 1891'de ziyaret ettiği şehrin kalıntılarını, 1892'de yayımlanan *Atlas der Altertümer der Mongolei* adlı eserinde ayrıntılı biçimde tasvir eder. Karakorum'da ilk arkeolojik kazıları 1933-1934'te D. Bukiniç gerçekleştirdi. 1948-1949'da Sergey V. Kiselev başkanlığında Moğol ve Rus arkeologlar tarafından yapılan kazılarda önemli kalıntılara ulaşıldı. Arkeolojik kazılar 2000-2004 yıllarında Bonn Üniversitesi Arkeoloji Enstitüsü ile Moğolistan İlimler Akademisi'nin iş birliğinde Jan Bernmann ve Ernst Pohl başkanlığında devam ettirildi. Kazılar neticesinde Budist mâbedleri, demirci ve tuğla atölyelerine ait kalıntılar, fırınlar, yollar, tuğla ve kerpiç binalar, yerden ısıtma sistemleriyle Çin ve Orta Asya yapımı pek çok eşya ortaya çıkarıldı. Moğolistan Başbakanı Tsakhiagiin Elbegdorj, 2004'te Karakorum'un yerinde yeni bir şehir inşa ettirmek için bir proje geliştirmeye karar verip bu iş için uzmanlardan oluşan bir çalışma grubu tayin ettiyse de Elbegdorj'un 2006 yılındaki istifasıyla proje askıya alındı.



Karakorum yakınlarında 1568 yılına ait Erdene Zuu Manastırı – Moğolistan